

Nieuwsbrief PS Updates

Nummer 12, 2026

Redactie: Mr. H. Vorrsselman, mr. drs. I. van der Zalm, mr. Y. Bosschaart en J. Stulp.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2026:419](#) 23-03-2026

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2025:3801](#) 16-09-2025

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2025:2955](#) 29-07-2025

Rechtbank

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2026:1830](#) 20-03-2026

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2026:2236](#) 11-03-2026

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2026:1821](#) 11-03-2026

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2026:2034](#) 26-02-2026

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2026:4715](#) 25-02-2026

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:1145](#) 28-01-2026

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2025:11338](#) 11-09-2025

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. In 2013 is een toen 17-jarige jongen op zijn e-bike betrokken geraakt bij een verkeersongeval op een oversteekplaats voor fietsers en voetgangers. Hij heeft hierbij een hersenkneuzing opgelopen, waarvoor hij een behandeltraject heeft gevolgd bij een revalidatiecentrum voor niet-aangeboren hersenletsel. De WAM-verzekeraar heeft in 2015 50% van de aansprakelijkheid erkend. Hoewel partijen dit lange tijd hebben geprobeerd, zij zijn niet tot overeenstemming gekomen. Volgens de verzoeker is het erkende percentage te laag. Volgens hem is de WAM-verzekeraar volledig aansprakelijk voor de gevolgen van het ongeval. De WAM-verzekeraar voert aan dat de jongen destijds een verkeersfout heeft gemaakt door met zijn e-bike het kruispunt over te steken, terwijl het voor hem bestemde verkeerslicht op rood stond. De rechtbank is op basis van de stukken, waaronder het proces-verbaal van de politie, het fase-log en de beschikbare getuigenverklaringen, van oordeel dat in dit geval inderdaad sprake is geweest van een verkeersfout van de verzoeker. De rechtbank gaat ervan uit dat hij ofwel de bestelauto over het hoofd heeft gezien (en deze door zijn koptelefoon mogelijk ook niet heeft horen aankomen), ofwel een inschattingsfout heeft gemaakt door te denken dat hij nog voldoende tijd en ruimte had om nog vóór de bestelauto over te steken. Hoe dan ook heeft zijn verkeersgedrag substantieel bijgedragen aan het gevaar voor het ontstaan van het ongeval. Als hij goed had uitgekeken en/of was gestopt voor het rode licht, zou hij niet op dat moment zijn overgestoken en zou het ongeval niet plaats hebben gehad. Het ongeval is in overwegende mate veroorzaakt door de verzoeker zelf. Dit betekent dat de toepassing van de causaliteitsmaatstaf geen aanleiding geeft voor toekenning van een hogere schadevergoeding dan de 50% die volgt uit de 50%-regel. Het

verzoek op een billijkheidscorrectie slaagt niet. Hierbij weegt de rechtbank mee dat, nu in de uitkomst van de causale verdeling de causale bijdrage van de autobestuurder aan het ontstaan van het ongeval substantieel lager lag dan 50%, de schadevergoedingsverplichting van de WAM-verzekeraar al is verhoogd op grond van de 50%-regel. De rechtbank overweegt dat de gevolgen van het ongeval voor de verzoeker zeer ernstig zijn en dat hij daarmee dagelijks wordt geconfronteerd. Uit de stukken en tijdens de mondelinge behandeling is gebleken dat hij met grote inzet probeert om zich een weg te vinden binnen de nieuw ontstane kaders. Dat siert hem en roept respect op. De toedracht van het ongeval en de daarop toe te passen rechtsregels maken echter dat er geen aanleiding bestaat om te bepalen dat de WAM-verzekeraar meer dan de helft van de schade moet dragen. De verzochte verklaringen voor recht worden afgewezen.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 11-03-2026

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2026:1821

Zaaknummer: C/01/416297 / EX RK 25-73

Rechters: I.L.P. Crombeen

Advocaten: E.S.M. Timmermans, H.P. Verdam en R. Snoek

Wetsartikelen: 1019w Rv en 185 WVV

RECHTSPRAAK

Een vrouw stond in de periode van 2000 tot en met 2019 onder behandeling bij de afdeling Endocrinologie van een ziekenhuis in verband met adrenogenitaal syndroom (AGS). De vrouw stelt dat zij schade heeft opgelopen die voorkomen had kunnen worden wanneer haar bloeddruk en de schommelingen daarin regelmatig en zorgvuldig waren gecontroleerd en tijdig en adequaat waren behandeld tijdens haar behandeling. De vrouw heeft zowel het ziekenhuis als de betrokken internist-endocrinologen ieder afzonderlijk aansprakelijk gesteld voor de schade die zij heeft geleden en nog lijdt. De vrouw verzoekt nu dat de rechtbank een voorlopig deskundigenbericht beveelt. Zij wil hiermee laten vaststellen dat de in 2015 gestelde diagnose FNS een misdiagnose is geweest. Volgens haar heeft het ziekenhuis de op de MRI geconstateerde witte stof-afwijkingen destijds ten onrechte afgedaan als een toevallige bevinding, zonder deze in verband te brengen met haar neurologische klachten. Verder wil zij laten vaststellen dat de witte stof-afwijkingen het gevolg zijn van haar langdurige en sterk schommelende bloeddruk. Het ziekenhuis verzet zich tegen toewijzing van het verzoek en stelt dat de vrouw onvoldoende belang heeft bij het gelasten van een neurologisch onderzoek. Het ziekenhuis verzet zich niet tegen het benoemen van een internist-endocrinoloog die zich kan uitlaten over de medische praktijk en het medisch handelen van de behandeld internist-endocrinoloog. Pas als vast zou komen te staan dat er sprake is geweest van onzorgvuldig medisch handelen door de internist-endocrinoloog (met name door het onvoldoende controleren en behandelen van de bloeddruk) zou een neurologisch onderzoek naar de gevolgen daarvan (eventueel) aan de orde kunnen zijn. De rechtbank is het hiermee eens: de vrouw heeft onvoldoende belang bij

haar verzoek. Hoewel de vrouw in haar verzoekschrift en ter zitting nadrukkelijk heeft verzocht om een voorlopig deskundigenbericht over het medisch handelen van de neuroloog, blijkt uit de onderliggende verwijten dat haar klachten in hoofdzaak betrekking hebben op het handelen van de internist-endocrinoloog. De rechtbank volgt de vrouw niet in haar standpunt dat eerst (de omvang van) de schade en de oorzaak daarvan dienen te worden vastgesteld met de informatie van de neuroloog en vervolgens pas aan de orde komt of zorgvuldig is gehandeld. Bij het aansprakelijk stellen van een behandeld arts staat centraal of deze heeft gehandeld zoals een redelijk bekwaam en redelijk handelend vakgenoot in die omstandigheden zou hebben gedaan. Het is niet zo dat er omdát er schade is, wel onzorgvuldig moet zijn gehandeld. De vrouw heeft onvoldoende duidelijk gemaakt in hoeverre de expertise van de neuroloog zou kunnen bijdragen aan de beoordeling van een potentiële vordering. Ook is van belang dat tussen partijen geen inhoudelijk geschil bestaat over het bestaan van en de mogelijke oorzaak van de witte stof-afwijkingen. Het ziekenhuis erkent immers zelf in haar verweerschrift dat hypertensie een mogelijke oorzaak kan zijn van witte stof-afwijkingen. Uit het verhandelde ter zitting begrijpt de rechtbank dat de vrouw wellicht op zoek is naar een vorm van erkenning, maar zij heeft dit onvoldoende concreet vertaald naar een rechtens te respecteren belang bij haar verzoek.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 11-09-2025

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2025:11338

Zaaknummer: 766778

Rechters: R.C.J. Hamming

Advocaten: J.J. Sneller en M.S.E. van Beurden

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

In 2017 is een baby geboren in het ziekenhuis met tekenen van asfyxie, een toestand waarbij een baby vóór, tijdens of kort na de geboorte onvoldoende zuurstof krijgt, hetgeen kan leiden tot ernstige schade aan de hersenen en andere organen. Na de bevalling is gebleken dat er bij de baby sprake is van hersenschade. De jongen is verbaal niet communicatief en volgt speciaal onderwijs vanwege zijn cognitieve beperkingen. De ouders en wettelijke vertegenwoordigers van de jongen hebben het ziekenhuis in 2019 aansprakelijk gesteld voor de gevolgen van het feit dat hun zoon rondom de bevalling hersenschade heeft opgelopen. Daarnaast heeft de moeder ook haar verloskundige aansprakelijk gesteld voor diezelfde schade omdat zij volgens de moeder medisch verwijtbaar heeft gehandeld voorafgaand en tijdens de bevalling. Beide partijen hebben aansprakelijkheid ontkend. Om haar rechtspositie in deze kwestie te kunnen bepalen, hebben de verloskundige en haar aansprakelijkheidsverzekeraar de rechtbank verzocht een verloskundige expertise te gelasten. Het ziekenhuis heeft daarop een zelfstandig verzoek ingediend op de voet van artikel 282 lid 4 Rv tot benoeming van een gynaecoloog als deskundige. Het kind en de ouders verzetten zich niet tegen toewijzing van de verzoeken, maar voeren wel verweer tegen de voorgestelde vraagstellingen. Er is overeenstemming tussen hen en het ziekenhuis omtrent de benoeming van een bepaalde gynaecoloog. Zij hebben geen overeenstemming kunnen vinden met de verloskundige over de benoeming van de persoon die de verloskundige expertise zal verrichten. De rechtbank wijst het voorlopig deskundigenbericht toe en benoemt de deskundigen. Met inachtneming van de stellingen van de partijen komt de rechter tot de vraagstellingen. De verloskundige en het ziekenhuis zijn beiden bereid om het voorschot voor het door hen

aangevraagde verzoek te voldoen.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 26-02-2026

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2026:2034

Zaaknummer: 774200

Rechters: R.H.C. van Harmelen

Advocaten: E.J.C. de Jong, M.F. Hartman en M.S.E. van Beurden

Wetsartikelen: 282 lid 4 Rv

RECHTSPRAAK

Strafrecht. De verdachte heeft gepoogd zijn ex-partner te vermoorden omdat hij het niet kon accepteren dat zij de relatie had beëindigd. De verdachte heeft haar die dag gevolgd en opgewacht op de parkeerplaats bij het winkelcentrum waar zij nietsvermoedend met haar moeder boodschappen deed. De verdachte heeft haar eenmaal buiten vastgepakt en het vuurwapen tegen haar rug gehouden waarna hij tot twee keer toe van korte afstand in haar rug heeft geschoten. Op het moment dat de moeder haar dochter wilde bijstaan door de verdachte vast te pakken, heeft hij haar in de borst geschoten ten gevolge waarvan zij ter plaatse is overleden. De verdachte is hierna rustig naar zijn auto gelopen, weggereden en als gevolg van een geraffineerd vluchtplan vijf weken lang uit de handen van politie en justitie gebleven. De vrouw heeft als gevolg van het handelen ernstig en blijvend fysiek letsel opgelopen aan haar zenuwstelsel. Hierdoor is zij verlamd geraakt en heeft zij last van sterke zenuwpijn. Zij zal voor de rest van haar leven blijvend invalide en hulpbehoevend zijn. Hiernaast heeft zij ook ernstig psychisch letsel opgelopen, dat zich uit in langdurige slaapproblematiek, gevoelens van (straat)angst en daarmee gepaard gaand psychisch trauma. De vrouw heeft zich als benadeelde partij in het strafproces gevoegd. Ten aanzien van de door haar gevorderde shockschade overweegt het hof dat vaststaat dat zij direct is geconfronteerd met de dood van haar moeder. Nadat de verdachte de benadeelde had neergeschoten, heeft hij in haar bijzijn haar moeder doodgeschoten. De benadeelde was op dat moment bij bewustzijn en heeft dit meegemaakt. Zij heeft haar moeder bij die aanval door de verdachte horen schreeuwen en heeft hier blijvende herinneringen aan. Daarnaast is de benadeelde partij op het moment dat zij op de afdeling intensive care ontwaakte, direct meegedeeld dat

haar moeder was overleden en al was begraven. Dit alles is voor de benadeelde zeer ingrijpend geweest en heeft geleid tot geestelijk letsel, te weten PTSS, zoals blijkt uit de overgelegde verklaring van een GZ-psycholoog. De benadeelde ondergaat hiervoor traumabehandelingen. Het hof wijst een vergoeding wegens shockschade van € 30.000 toe. Zij krijgt daarnaast ook affectieschade conform het Besluit vergoeding affectieschade toegewezen. Ten slotte krijgt zij een schadevergoeding van € 250.000 toegewezen voor de geleden immateriële schade. De kleindochter van de moeder heeft zich ook gevoegd als benadeelde partij en haar beroep op de hardheidsclausule van artikel 6:108 lid 4 aanhef en onder g BW slaagt. Zij stond in een zodanige nauwe persoonlijke relatie tot haar grootmoeder dat uit de eisen van redelijkheid en billijkheid voortvloeit dat zij als naaste moet worden aangemerkt.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 23-03-2026

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2026:419

Zaaknummer: 22-002280-24

Rechters: H.C. Wiersinga, C.H.M. Royakkers en J.L.D. Timmermans

Wetsartikelen: 6:108 BW en 6:106 BW

RECHTSPRAAK

Strafrecht. De verdachte heeft zich schuldig gemaakt aan dood door schuld. Hij heeft een evenement laten plaatsvinden en niet of niet voldoende de risico's in kaart gebracht en beperkt. Het terrein waarop hij het evenement heeft laten plaatsvinden was niet groot genoeg en de omliggende tuin was niet afgesloten voor publiek. De verdachte had moeten toezien op het afsluiten van die tuin en dit heeft hij niet gedaan. Tijdens de wedstrijd, waarbij een atleet een kogel/hamer slingerde, kwam deze buiten zijn baan. Het slachtoffer is door de kogel geraakt en daardoor ter plekke overleden. De echtgenote heeft onder andere shockschade gevorderd. De rechtbank wijst de vordering toe. Bij de benadeelde partij is een hevige emotionele schok teweeggebracht omdat zij fysiek in de aanwezigheid van haar echtgenoot was toen hij door de zware hamer werd getroffen en toen hij later aan zijn verwondingen overleed. Daardoor heeft zij geestelijk letsel opgelopen. Verder krijgt zij affectieschade toegewezen conform het Besluit vergoeding affectieschade.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 20-03-2026

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2026:1830

Zaaknummer: 82.054305.24

Rechters: E.M. Vermeulen, M.J.H.M. Verhoeven en Bloemberg, A.A. A.A. Bloemberg

Wetsartikelen: 6:108 BW

RECHTSPRAAK

In 2022 is een man tijdens de uitvoering van zijn werkzaamheden van de trap die toegang verschaft tot zijn werkplek gevallen. Op dat moment was hij nog aan het re-integreren, wat hierna is beëindigd. Hij is volledig arbeidsongeschikt gebleven. De man heeft de werkgever aansprakelijk gesteld voor de door hem geleden en te lijden schade als gevolg van de val van de trap. De werkgever heeft de aansprakelijkheid van de hand gewezen. In 2023 hebben de man en de werkgever een overeenkomst tot beëindiging van de arbeidsovereenkomst gesloten. De beëindigingsovereenkomst bevat een finaal kwijtingsbeding. De man heeft later een verzoekschrift ingediend tot het houden van een voorlopig getuigenverhoor. Dit is afgewezen. Hij is hiertegen in hoger beroep gegaan. Het hof heeft de beschikking van de kantonrechter bekrachtigd. Nu vordert de man onder andere een verklaring voor recht dat de werkgever op grond van artikel 7:658 BW dan wel artikel 7:611 BW aansprakelijk is voor de geleden en nog te lijden schade als gevolg van de val van de trap. De kantonrechter overweegt dat de werkgever voldoende heeft onderbouwd dat zij aan de op haar rustende zorgplicht heeft voldaan, ook in het geval ervan zou moeten worden uitgegaan dat de val van werknemer is veroorzaakt door duizeligheidsklachten en/of wazig zien. Ook ligt de vraag voor naar wat de reikwijdte is van het kwijtingsbeding. Met andere woorden: ziet het ook op een eventuele vordering van man op de werkgever in verband met de hiervoor genoemde kwestie? De rechtbank oordeelt dat in de gegeven omstandigheden de werkgever redelijkerwijs kon en mocht vertrouwen dat de man met het finale kwijtingsbeding bereid was afstand te doen van alle mogelijke vorderingen verband houdend met zijn arbeidsovereenkomst en de beëindiging daarvan, met uitzondering van de val van de trap en de CHUBB-uitkering.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 11-03-2026

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2026:2236

Zaaknummer: 11670899 \ CV EXPL 25-2116

Rechters: N.H.J. Lafghani

Advocaten: J. van Eck en E.A. Roest

Wetsartikelen: 7:658 BW en 7:611 BW

RECHTSPRAAK

In 2023 is een vrouw van een losstaande trap in haar woning gevallen toen zij hiermee vanaf de eerste verdieping de vliering probeerde te bereiken. De trap is op die plek neergezet op het moment dat de woning door de aannemer werd verbouwd. In deze procedure vordert de vrouw dat de rechtbank voor recht verklaart dat de aannemer aansprakelijk is voor haar schade als gevolg van de val van de trap. De rechtbank wijst deze vordering toe. De rechtbank gaat uit van de door de vrouw gestelde toedracht. De vrouw heeft steeds de toedracht van het ongeval consistent beschreven. De aannemer heeft onvoldoende ingebracht tegenover het consistente betoog van de vrouw over het ongeval. De rechtbank stelt voorop dat niet elke vorm van gevaarstelling ook onrechtmatig is. Hiervan is pas sprake wanneer het zo waarschijnlijk was dat zich met de losstaande trap een ongeval zou kunnen gaan voordoen, dat de aannemer deze gevaarzettende situatie niet zo had mogen laten voortbestaan. De rechtbank is in dit geval van oordeel dat de aannemer onrechtmatig gevaarzettend heeft gehandeld. Allereerst mocht de aannemer er niet zomaar van uitgaan dat de vrouw (of iemand anders) bij het gebruiken van de trap zo voorzichtig zou zijn dat er geen ongelukken konden gebeuren. Vast staat namelijk dat de aannemer de vrouw niet heeft gewaarschuwd voor de risico's bij het gebruik van de losstaande trap naar de vliering. Dit terwijl de vrouw de trap vanwege de verbouwing niet op dagelijkse basis gebruikte en dus minder goed bekend was met die risico's dan bijvoorbeeld de werknemers van de aannemer. De kans op een ongeval was hierbij bovendien groot. Tussen partijen is namelijk niet in geschil dat de trap volgens de gebruiksinstructies eigenlijk ergens aan bevestigd moest worden, vooral aan de bovenzijde. Daar komt nog bij dat de trap in dit geval op een met stucloper bedekte (en dus gladde)

vloer stond. Omdat de trap meerdere meters hoog is, waren de mogelijke gevolgen van een dergelijk ongeval daarnaast ernstig. Dit terwijl het nemen van veiligheidsmaatregelen vrij eenvoudig was. Zo had de aannemer trap kunnen wegleggen, tijdelijk kunnen vastmaken of kunnen waarschuwen dat die niet gebruikt moest worden. Het beroep op eigen schuld slaagt niet. De trap was daar neergezet door een professionele partij en bovendien veelvuldig gebruikt door haar werknemers, waardoor de vrouw er in dit geval van mocht uitgaan dat de trap veilig gebruikt kon worden.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 28-01-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:1145

Zaaknummer: C/16/595663 / HA ZA 25-326

Rechters: J.G. van Ommeren

Advocaten: C.C.J. de Koning en C.C.R. Molkenboer

Wetsartikelen: 6:162 BW en 6:101 BW

RECHTSPRAAK

Een werkneemster is in 2021 tijdens haar werkzaamheden ten val gekomen op een trap in het bedrijfspand van de werkgever. Zij vordert nu een verklaring voor recht dat de werkgever aansprakelijk is voor haar schade en dat de werkgever haar schade moet vergoeden. Volgens haar werden er ten tijde van het ongeval verbouwingswerkzaamheden verricht en was de trap glad door stof en/of gruis. De kantonrechter heeft bij tussenvonnissen de werkgever toegelaten te bewijzen wat de staat van de trap was ten tijde van het ongeval en dat deze niet glad was door stof en/of gruis als gevolg van de verbouwingswerkzaamheden. Daartoe heeft de kantonrechter overwogen dat de staat van de trap relevant is voor de vraag of de werkgever als werkgever aan haar zorgplicht heeft voldaan. De werkgever komt van deze beslissing in het tussenvonnissen in beroep. Het hof overweegt dat de kantonrechter geen onjuiste maatstaf heeft toegepast. Het hof is met de kantonrechter van oordeel dat het gebruikmaken van een gewone vaste trap in een bedrijfspand op zichzelf genomen geen activiteit is die noopt tot het geven van nadere instructies of het treffen van nadere of specifieke maatregelen. Dit zou anders kunnen zijn als de trap, bijvoorbeeld als gevolg van de specifieke inrichting of het materiaal daarvan, de omstandigheden waaronder moest worden gewerkt of door vervuiling met stof en/of gruis, een meer dan alledaags risico in het leven zou roepen. In dit geval is in geschil of de trap ten tijde van het ongeval glad was geworden als gevolg van verbouwingswerkzaamheden en daardoor een meer dan alledaags risico aan de orde was. Bij deze stand van zaken en gezien de op de werkgever rustende bewijslast, heeft de kantonrechter terecht overwogen dat het van belang is dat duidelijkheid wordt verkregen over de staat van de trap ten tijde van

het ongeval, omdat mede daarvan afhangt of zij aan haar zorgplicht heeft voldaan. Overeenkomstig haar bewijsaanbod is de werkgever de gelegenheid gegeven te bewijzen wat de staat van de trap was ten tijde van het ongeval, alsmede om haar (primaire) stelling te bewijzen dat de trap niet glad was door stof en/of gruis als gevolg van de verbouingswerkzaamheden. Afhankelijk van de uitkomst zal vervolgens beoordeeld moeten worden of de door de werkgever getroffen maatregelen voldoende zijn geweest ter vervulling van de op haar rustende zorgplicht. Op die uiteindelijke afweging kan thans nog niet worden vooruitgelopen. De zaak wordt verwezen naar de kantonrechter voor verdere behandeling en beslissing.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 16-09-2025

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2025:3801

Zaaknummer: 200.343.918/01

Rechters: P.F.G.T. Hofmeijer-Rutten, J.W. Hoekzema en J.F. Aalders

Advocaten: L.K. de Haan en D. Hekel

Wetsartikelen: 7:658 BW

RECHTSPRAAK

In 2018 heeft een ongeval plaatsgevonden tussen een Kia Picanto en een Renault Megane. De Renault is met de rechtervoorzijde gebotst op de linkerachterzijde van de Kia Picanto die op de linkerwegstrook reed en krachtig had afgeremd. In eerste aanleg is geoordeeld dat de WAM-verzekeraar van de Kia Picanto aansprakelijk is voor de schade ontstaan uit het ongeval en de rechtbank heeft haar veroordeeld om de betalingen die de WAM-verzekeraar van de Renault Megane al heeft gedaan naar aanleiding van het ongeval terug te betalen. In hoger beroep wordt er gesteld door de WAM-verzekeraar van de Kia Picanto dat er sprake was van een onvermijdelijke noodstop als gevolg van het feit dat een hond de weg overstak. Het hof is het eens met het oordeel van de rechtbank dat niet is gebleken van de noodzaak om een noodstop te maken op een snelweg waar beide auto's met een snelheid van 130 kilometer per uur reden. Het enkele feit dat er een hond op of in de buurt van de weg liep is daartoe niet voldoende. Plotseling hard remmen en (vrijwel) tot stilstand komen op een autosnelweg waar met hoge snelheid wordt gereden is gevaarlijk rijgedrag en in beginsel onrechtmatig, tenzij komt vast te staan dat er in redelijkheid geen andere mogelijkheid bestond. Daarvan is hier niet gebleken. De bewijslast rust op de partij die zich op deze uitzondering beroept. Er zijn echter geen feiten en omstandigheden gesteld of gebleken waaruit de noodzaak als vorenbedoeld kan volgen. Uit de omstandigheden dat de bestuurder van de Kia Picanto niet over een geldig rijbewijs beschikte en alcohol had gedronken (volgens zijn verklaring bij de politie een uur voor het ongeval twee blikjes bier) leidt het hof bovendien (los van het vorenstaande) het vermoeden af dat aannemelijk is dat deze bestuurder gevaarlijk dan wel onvoorzichtig rijgedrag heeft vertoond, waardoor het ongeval is veroorzaakt en de

WAM-verzekeraar te weinig heeft gesteld om dit vermoeden te ontzenuwen. Het hof is het ook eens met de verwerping van de rechtbank van het beroep op eigen schuld van de bestuurder van de Renault. Omdat de bestuurder van de Renault werd geconfronteerd met een plotseling zeer hard remmende Kia kan van eigen schuld van de bestuurder van de Renault geen sprake zijn. Niet gebleken is dat de bestuurder, gegeven het plotseling hard afremmen op de snelweg door de Kia, onvoldoende afstand heeft gehouden of op een andere manier onvoorzichtig is geweest. Dat de bestuurder op de linkerrijbaan reed is ook geen omstandigheid die tot het aannemen van eigen schuld aanleiding kan geven. Ook het feit dat de bestuurder van de Renault een hond heeft zien lopen, levert geen grond op voor eigen schuld. Dat zou pas het geval kunnen zijn als deze bestuurder zijn rijgedrag niet tijdig heeft aangepast. Feiten die daarop zouden kunnen wijzen zijn niet gebleken. Uit de producties volgt ook niet dat de bestuurder van de Renault (heeft verklaard dat hij) al vóór de aanrijding had gezien dat er een hond op de weg liep. Het hoger beroep slaagt niet.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 29-07-2025

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2025:2955

Zaaknummer: 200.337.283/02

Rechters: F.W.J. Meijer, R.A. van der Pol en C.B.M. Scholten van Aschat

Advocaten: M.A.C. van Guldener en mr. I.K. Verhoeks

Wetsartikelen: 6:101 BW

RECHTSPRAAK

In 2014 is de bestuurder van een snorfiets bij een verkeersongeval gewond geraakt (botbreuk bovenkant scheenbeen in het rechter kniegewricht). Hiervoor is de man geopereerd. De WAM-verzekeraar van de wederpartij heeft aansprakelijkheid erkend. Aan hem is tot op heden € 500.000 als voorschot op de schade betaald. Over de medische situatie en over de beperkingen die daarvan het gevolg zijn, bestaat tussen partijen geen geschil. Wat hen verdeeld houdt is welke schadeposten voor vergoeding in aanmerking komen en in welke omvang. De rechtbank gaat iedere afzonderlijke schadepost af. De rechtbank overweegt over de schadepost verminderd arbeidsvermogen dat partijen na dit tussenvonnissen over voldoende gegevens beschikken om de zaak met elkaar te kunnen afhandelen zonder dat de rechtbank het uiteindelijke bedrag in een eindvonnis moet opnemen. Mochten partijen daartoe echter niet in staat zijn, of om een andere reden wensen dat de rechtbank het totale schadebedrag en de overige kosten die voor vergoeding in aanmerking komen (waaronder proceskosten) in een vonnis opneemt, dan zal de rechtbank hieraan uiteraard gevolg geven. Omtrent de huishoudelijke hulp overweegt de rechtbank dat dit geen schadepost betreft die voor vergoeding in aanmerking komt. De man heeft enkel verwezen naar de Richtlijn huishoudelijke hulp van De Letselschade Raad, maar onderbouwt onvoldoende dat hij daadwerkelijk schade lijdt doordat er extra kosten ter zake huishoudelijke hulp zijn gemaakt. Bij de schadepost smartengeld hanteert de rechtbank de Rotterdamse schaal en overweegt dat een vergoeding van € 58.500 op dit punt passend is. Verder gaat de rechtbank nog in op een aantal materiële schadeposten, waaronder de toekomstige kosten voor personal training voor de man. Die kosten komen volgens de rechtbank voor vergoeding in aanmerking, mede om

aan zijn fysieke klachten te kunnen werken en zijn belastbaarheid zo optimaal mogelijk te maken.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 25-02-2026

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2026:4715

Zaaknummer: C/09/686529 / HA ZA 25-516

Rechters: P.M. de Keuning

Advocaten: E.W. Bosch en R.H.J. Wildenburg

Wetsartikelen: 6:162 BW